

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 419
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΜΑΪΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΔΙΗΝΕΚΕΙΣ

Ἡ Κυριακή τῶν Ἀγίων Πάντων πολλὰ ὑπενθυμίζει σχετικῶς μέ τήν πολυκύμαντον ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Περιστάσεις δύσκολοι, πλήρεις σκληρῶν καί μακροχρονίων διωγμῶν, μέ θύματα ἀπειράριθμα ἐκ πάσης τάξεως, γένους καί ἡλικίας ἀνθρώπων, ἀλλά καί πόλεμοι ἐσωτερικοί γέμοντες ἀντιθέσεων ἐξ αἰρέσεων καί σχισμάτων πολυετῶν μέ συνεπείας θλιβεράς διὰ τήν ἐνιαίαν ὀρθόδοξον πίστιν καί θεῖαν λατρείαν.

Κρίμασιν, οἷς ὁ Θεός οἶδε, κατὰ καιροῦς ἡ Μητηρ Ἐκκλησία διήρχετο ἐμπόλεμον περίοδον καί ἀντεμετώπιζε σκληράς ἐπιθέσεις, ἄλλοτε ἐξωτερικῶς καί ἄλλοτε ἐσωτερικῶς. Καί ἐκ τῶν ἐπιθέσεων τούτων πάντοτε ἐξήρχετο μέν νικῶσα καί θριαμβοῦνσα ὡς διατελοῦσα ὑπὸ τήν κραταιάν σκέπην καί προστασίαν τοῦ πανθενοῦς Δομήτορος αὐτῆς, πλὴν ὅμως πᾶσα περίοδος δοκιμασίας ἀπετέλει πάντοτε καί ἐν στάδιον ἀθλήσεως διὰ τὰ πιστά τέκνα τῆς, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο νά ἀποδείξωσι τὸ μέτρον τῆς πίστεως αὐτῶν πρὸς τὰς θείας ἐπαγγελίας. Διότι εἶναι ἐκτὸς ἀμφιβολίας, ὅτι τὰ μεγαλουργήματα εἶναι κατορθώματα τῆς πίστεως, ἡ ὁποία ὅπου ἐνσκηνῶσει σαλεύει τὰ ὄρη καί ρίπτει αὐτά εἰς τήν θάλασσαν.

Ἡ πίστις ὡς συναίσθημα θεῖον, ἐπειδὴ ἀτενίζει πρὸς τὰ ἄνω καί τὰ ὑπερκόσμια ποθεῖ, οὐδέποτε δύναται νά συμβιβασθῇ μετά τοῦ ὀρθολογισμοῦ τοῦ ἀείποτε κάτω νεύοντος καί τὰ χαμαί-ζηλα ποθοῦντος. Συνεπῶς ἡ πίστις διὰ νά ἐνσκη-νῶσῃ ἀπαιτεῖ καθαρότητα βίου, ἀφοσίωσιν πλήρη καί ὑπακοήν ἀπολυπραγμόνητον εἰς τὰς θείας ἀληθείας καί ἀποδοχήν ἀναντίρρητον τῶν ἱερῶν ἐπαγγελιῶν.

Ἡ αὐταπάρνησις ὑπὲρ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγ-

γελίου, πρέπει νά ὁμολογηθῇ, ὅτι δέν εἶναι ἴδιον παντός, ἀλλ' ἀποτελεῖ κατόρθωμα, τὸ ὁποῖον ἐξ ἰδίων δυνάμεων ὁ ἄνθρωπος, καί ἄνευ θείας βοηθείας, δέν δύναται νά κατορθώσῃ. Ἡ ἀπειράριθμος πληθὺς τῶν δι' αἵματος μαρτυρίου δοξασάντων τὸν Θεόν ἀπετέλεσε μερίδα *ἐκλεκτῶν Κυρίου*, οἵτινες ἠγάπησαν αὐτὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς, καί καρδίας καί ἐξ ὅλης διανοίας, καί δι' ἀγάπην αὐτοῦ τῶν πάντων κατεφρόνησαν, κατὰ τὸ εὐαγγελικὸν παράγγελμα. Τοῦτο δέ, ἐπαναλαμβάνομεν, δέν εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖον ὁ οἰοσδήποτε δύναται νά κατορθώσῃ, ἐάν μὴ τὸ *πῶρ τῆς ἐνθέου πίστεως* πρότερον *καταφλέξῃ* ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ πᾶν συναίσθημα σαρκικὸν καί γήινον, καί ἂν μὴ *ἐκλάμψῃ* ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ πόθον καί ἔρωτα πρὸς τὰ ὑπερκόσμια. Τὸ Ἀποστολικὸν ἀνάγνω-σας τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ἀποτελεῖ ὕμνον θεσπέσιον τῆς πίστεως, τῆς ὁποίας τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον κατορθώματα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου ἐξαι-ρονται ἐν ἀπαραμίλλῳ εὐφραδείᾳ. Ἀλλὰ καί ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ παρέχει διδασκαλίαν κατὰλληλον πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγομένης ἑορ-τῆς, δι' ἧς διδασκόμεθα τίνι τρόπῳ, ὡς οἱ ἑορταζόμενοι Πάντες Ἅγιοι, οἵτινες *διὰ πίστεως* ὁλοψύχον καί ὁλοκαρδίου εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, καί ἡμεῖ, τοῖς ἐκείνων ἱχνεσιν ἐπόμενοι, θά δυνη-θῶμεν νά καταστῶμεν, διὰ τῆς πίστεως, τούτων συναθληταί καί συνόμιλοι, καθ' ὅσον αἱ περιστά-σεις μιᾶς καλῆς ὁμολογίας ὑπὲρ Χριστοῦ οὐδέ-ποτε θά παύσωσι νά παρουσιάζωνται, καί πᾶς πιστὸς αὐτοῦ ὁπαδὸς ὀφείλει ἀείποτε νά εἶναι ἑτοιμος ὑπὲρ αὐτοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ νά προκινδυνεύῃ ἕως ἐσχάτων, μηδὲν προτιμῶν τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἥτις καλεῖται ἐπὶ γῆς στρατευομένη.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ἀξιοχρέω ποιμαντορικῇ προνοίᾳ ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ πέμψῃ εἰς περιοδεῖαν ἀνὰ τὴν ὑπαιθρον Ἀρχιερεῖς πρὸς τόνωσιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος τῶν ἀδελφῶν τῶν Παραρτημάτων καὶ πρὸς θεραπείαν τῶν πολλῶν ἐν αὐτοῖς ἐκ κλησιαστικῶν ἀναγκῶν.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν περὶ τῆς εἰς Θεσ)νίκην καὶ Θάσον μεταβάσεως τοῦ Σεβ. Διαυλείας κ. Ἀκακίου καὶ εἰς Θέρμην (Σέδες) τοιαύτης τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, καὶ τῆς ἐν θουσιώδους ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχον ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν μας.

Εἰς τὸ παρὸν φύλλον δι' ὀλίγων θὰ περιγράψωμεν τὰ τῆς περιοδείας τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου.

Οὗτος, ἰδιαιτέρως προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Διοικήσεων τῶν Παραρτημάτων Δράμας, Καβάλας καὶ Σερρών διὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων τῶν Ἱερῶν αὐτῶν Ναῶν, ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς 18 Ἀπριλίου, κομίζων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα Ἀγίου Μύρου καὶ μερίδων Ἀγίων Μαρτυρικῶν Λειψάνων διὰ τὸν ἐγκαινισμὸν τριῶν Ναῶν. Ἐν Θεσ)νίκῃ καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ὁ Σεβασμιώτατος ἐκάλεσε τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ὡς ἄνω Παραρτημάτων, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ συσκεφθῶσι σχετικῶς μὲ τὴν κατεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν συνιστᾷ νὰ λάβῃ ἀρχόμενος τῆς περιοδείας του ἀνὰ τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν. Οὕτω ἀπεφασίσθη, ἵνα τὴν μὲν 23ην Ἀπριλίου ὁ Σεβασμιώτατος τιμήσῃ τὴν πανηγυρίαν τοῦ φερωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Παραρτήματος Μεσημερίου Χαλκιδικῆς, τὴν 25ην Ἀπριλίου εὖς τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς μεσοβῇ εἰς Δράμην πρὸς ἐγκαινισμὸν τοῦ ἐκεῖ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὴν ἐπομένην Κυριακὴν 29ην Ἀπριλίου κατέλθῃ εἰς Καβάλαν διὰ τὸν ἐγκαινισμὸν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου (εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Σεβασμιώτατος κατὰ τὸ 1946 ἐχορημάτισε δι' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἐφημέριος), καὶ τὴν μεθεπομένην Κυριακὴν 6 Μαΐου μεταβῇ εἰς Σέρρας πρὸς ἐγκαινισμὸν τοῦ νιοδμήτου Ἱ. Ναοῦ τῶν Γεννηθλίων τῆς Θεοτόκου.

Κατὰ τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα ἔλαβον χώρα καὶ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν ὄντως ἱστορικά, διότι ἡ ἐμφάνισις Ἀρχιερέως εἰς τὰ Παραρτήματα τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας συνήγειρε τὰ πλήθη τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν ἀπὸ πάντων τῶν περιχώρων, καὶ ἡ συγκίνησις, ἡ μέχει δακρύων ἀκατασχέτων, ἐμαρτύρει τὴν βαθυτάτην προσήλωσιν αὐτῶν εἰς τὴν Πατρῶαν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀκλόνητον ἐμπιστοσύνην αὐτῶν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς κατέχοντας τὴν ὑπεύθυνον Ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἡ κοσμοσυρροή κατὰ τὰς ἱερὰς τελετὰς τῶν ἐγκαινίων ὑπῆρξε κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν καταπληκτικῇ. Οὐ μόνον οἱ χῶροι τῶν Ναῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ περίβολοι αὐτῶν καὶ αἱ διασταυρώσεις τῶν παρακειμένων ὁδῶν ἀσφυκτικώτατα κατεκλύσθησαν ὑπὸ λαοῦ, τὸ πλεῖστον τοῦ ὁποῖου διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπον τὴν ὄντως ἐξαισίαν τελετὴν τῶν Ἐγκαινίων Ναοῦ.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πανηγυρικῶν τούτων ἐκ-

δηλώσεων συνετέλεσαν κυρίως οἱ εὐλαβέστατοι ἐφημέριοι τῶν ὡς ἄνω Παραρτημάτων Ἀρχιμανδρίται κ. κ. Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας, Χαράλαμπος Φουτζιτζῆς, οἱ αἰδεσιμώτατοι οἰκονόμοι κ. κ. Μιχαὴλ Σαββόπουλος, Νικόλαος Ἀλεξανδρίδης καθὼς καὶ ὁ ἐν Θεσ)νίκῃ ἐφημέριος Οἰκονόμος κ. Στυλιανὸς Μουσᾶς, οἵτινες ἠκολούθησαν τὸν Σεβασμιώτατον εἰς ὅλην τὴν περιοδεῖαν του περιστοχίζοντες αὐτὸν εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς.

Μεγάλως ἐπίσης εἰργάσθησαν καὶ ἐκοπίασαν διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβασιν τῶν ἐορτασμῶν οἱ Πρόεδροι τῶν Κοινοτήτων Θεσ)νίκης κ. Ἡλ. Νικολόπουλος, Κεφάλας Ν. Στεφανίδης, Σερρῶν κ. Ἰω. Ἡλιάδης καὶ Δράμας Αἰγ. Ἡλιάδης μεθ' ὅλων τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων, οἵτινες δὲν ἐφείσθησαν κόπων καὶ δαπανῶν καὶ παντοειδῶν θυσιῶν, ἵνα ἡ προβολὴ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος διὰ τῶν ἱερῶν ἐγκαινίων καταστῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπιβλητικὴ καὶ δημιουργήσῃ τὰς ἀναλόγους ἐντυπώσεις παρὰ φίλοις καὶ ὑπεναντίοις Αἱ ἐπιδεικνυμέναις περιποιήσεις εἰς τοὺς προσκυνητὰς ἦσαν πλούσιαι καὶ ἐγκάρδιαι.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μαγνησίας ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ παρόντος περιοδικοῦ ἐκφράζει πρὸς ὅλους, Κληρικούς καὶ λαϊκοὺς, τοὺς συνετέλεσαντας εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ τῆς πολυμέρου περιοδείας του τὴν εὐαρέσκειαν καθὼς καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας του διὰ τὰς γενομένας αὐτῷ παντοειδεῖς περιποιήσεις καὶ εὐχεται αὐτοῖς πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἀντιμισθίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ ΝΑΟΥ

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἣν περατοῦμεν, ἀναγινώσκεται τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, καὶ ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται πολλάκις ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις Ναός, ὃν ὁ Ἰησοῦς ἐπεσκέπτετο καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ὤμιλε, καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἀλληγορικῶς παρήβαλε τὸ Σῶμά του εἰπὼν καὶ τὸν πασίγνωστον ἐκείνον ὑποινυγμὸν πρὸς τοὺς ἐπιβουλεύοντας αὐτὸν Ἑβραίους: *«Δύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Εἰπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτεσιν ὠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν; Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ»* (Ἰωάν β' 19—21), ἀπαντῶμεν εἰς ἀπορίας διατυπωθείσας ὑπὸ τινων ἀναγνωστῶν μας περὶ τοῦ Ναοῦ τούτου καὶ τῶν ἐτῶν τῆς οἰκοδομῆς του.

Ὁ Ναός, περὶ οὗ ὠμ' ἔλουν οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἦτο ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος, ἦτοι ὁ πρῶτος Ναός, ὅστις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Χαλδαίων ἐπὶ Ναβουχοδονόσορος, ἀλλ' ἦτο ὁ δεῦτερος Ναός, ὃν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ παλαιοῦ ἀνωκοδόμησαν οἱ Ἑβραῖοι, μετὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν ἐκ Βαβυλώνης. Ἀλλὰ πρὸς ἀκριβεστέραν διασάφησιν, ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν περισσότερα ὥστε περὶ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Ναοῦ, περὶ οὗ ὑπέλαβον οἱ Ἑβραῖοι ὅτι ὤμιλε ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ προφήτης καὶ βασιλεὺς Δαβὶδ ἠβουλήθη νὰ ἀνεγείρῃ ἐν Ἱεροσολύμοις μεγαλοπρεπῆ Ναὸν εἰς λατρείαν τοῦ Θεοῦ τὸν σκοπὸν τούτον συνέλαβε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ἀλλ' ἀποῦ ἄ-

πεκάλυψε τὸν εὐσεβῆ αὐτοῦ σκοπὸν εἰς τὸν Προφῆ-
την Νάθαν, παρεμποδίσθη ὑπ' ἐκείνου νὰ πραγ-
τοποιήσῃ αὐτόν, διότι, εἶπε, ἔτχεν ἔμπνευσιν ἐκ Θεοῦ,
ἵνα ἄλλος ἢ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ οἰκοδομήσῃ τὸν πρῶτον
Ναὸν τοῦ Θεοῦ· ὅθεν ὁ Δαβὶδ ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ
περισυνάξῃ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια θὰ ἐχρησίμευον
εἰς τὴν δαπάνην. Μετὰ τὸν θάνατον λοιπὸν τοῦ Δα-
βὶδ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σολομὼν ἔφερεν εἰς πέρας τὸ μέ-
γα ἔργον, ὅπερ συνέλαβεν ὁ πατήρ του, οἰκοδομή-
σας μεγαλοπρεπέστατον Ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Μωρία
ἀντικρὺ τῆς Σιών, ὅπου ἦσαν τὰ ἀνάκτορα. Ἡ οἰ-
κοδομὴ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος ἤρξατο τὸ 4ον
ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ συνετελέσθη κατὰ τὸ
11ον, ἥτοι ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ διήρκεσεν ἐπὶ 7 ὅλα
ἔτη, καθ' ἃ ἐργάζοντο ἑκατὸν πενήκοντα χιλιάδες
ἄνθρωποι.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 587 π.Χ. ὁ Ναὸς ἐκεῖνος κατε-
στράφη ἐκ θεμελίων καὶ τὰ ἱερὰ ἐν αὐτῷ σκευὴ με-
τεκομίσθησαν ἅπαντα εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ὅτε δὲ ὁ
Κῦρος ἡλευθέρωσε τοὺς Ἑβραίους καὶ ἐπέστρεψαν
ἐκ τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίας, λαβόντες μεθ' ἑαυ-
τῶν καὶ τὰ ἱερὰ αὐτῶν σκευὴ καὶ μεγάλας χρηματι-
κὰς βοηθείας, ἀνφοδόμησαν τὸν Νὰν ἐπὶ Ζορο-
βάβελ καὶ Ἰησοῦ ἀμέσως κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς κατα-
στροφῆς αὐτοῦ, οἱ δὲ τεχνίται ἦσαν Φοίνικες, καί-
τοι πολλὰ ἀντιπράξεις ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Σαμαρει-
τῶν ἀποκλεισθέντων ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν ἐρ-
γασίαν. Καὶ κατὰ μὲν τὴν διάρκειαν τῆς Περσικῆς
κυριαρχίας ὁ β' ἐκεῖνος Ναὸς ἐτελειοποιεῖτο ὅλον
καὶ ἐκαλλοπίζετο, ὅτε ὅμως ὑπέπεσεν ἡ Ἱερουσαλὴμ
ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἑλλήνων, πολλὰ δὲ ἵνα ὁ
πέστη καὶ τὸ ἔθνος καὶ ὁ Ναὸς ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ
Ἐπιφανοῦς, βουλευθέντος νὰ ἐξελληνίσῃ καθολοκλη-
ρίαν τοὺς Ἰουδαίους διὰ μεταβολῆς, εἰ δυνατόν,
καὶ τοῦ θρησκευήματος αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπὶ Μακκα-
βαίων πάλιν ἀποκατεστάθη ὁ Ναός, ὥς καὶ πρότε-
ρον, ἐπεσκευάσθη τὸ οἰκοδόμημα, καὶ ἀνεκαινίσθη
μεθ' ὅλων τῶν κοσμημάτων αὐτοῦ καὶ τοιοῦτος ὁ
πῆρε μέχρι τῆς βασιλείας Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος, βουλόμενος ν' ἀπαθανάτισῃ
τὸ ὄνομα αὐτοῦ δι' ἀνεγέρσεως μεγάλων οἰκοδομῶν
ἐν Ἱεροσολύμοις, ἤρξατο κατὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς βα-
σιλείας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνακτίσεως τοῦ Ναοῦ δι' ὁ-
λως ἑλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἔτοιμος πρὸς πᾶσαν
θυσίαν, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον, ὅπερ διὰ τῆς
συνεργείας τῶν ἱερέων καὶ τῶν Λευιτῶν ἐπερατώθη
μετὰ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος αἱ στοαὶ ὅμως τοῦ Ναοῦ
μόλις διὰ ὀκτὼ ἔτη ὠκοδομήθησαν· ἐργάζοντο δὲ
κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἀνακαινίσιν τοῦ Ναοῦ,
καθ' ἃ μαρτυρεῖ ὁ Ἰώσηπος, τεσσαράκοντα χιλιά-
δες ἄνθρωποι (Ἰωσήφ. Ἀρχαιολ. ΙΕ', 7).

Ὁ Ἡρώδης λοιπὸν ἤρξατο τοῦ ἔργου κατὰ τὸ
18ον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἥτοι 16 ἔτη πρὸ τῆς
γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ (Ἰωσ. Ἀρχαιολ. ΙΕ', 1),
καὶ ἀπεπεράτωσεν αὐτὸ μετὰ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος (αὐ-
τόθι 5—6), ἀλλὰ τὰ ἐξαρτήματα αὐτοῦ ἐξηκολού-
θουν τελειοποιούμενα καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ· Ὅθεν ἐπεται ὅτι καθ' ὃν χρόνον ὠ-
μίλει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τοὺς Ἑβραίους· «πε-
ρὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ», ὃν παρενόη-
σαν οἱ ἄκροαταὶ αὐτοῦ, ἐλαβόντες ὅτι ὠμίλει περὶ
τοῦ Ναοῦ, εἶχεν ἡλικίαν 30 ἔτων, δηλαδὴ 46 ἔτη

μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου ἔναρξιν τῆς ἀνακαινί-
σεως αὐτοῦ· ἐντεῦθεν δὲ οἱ Ἑβραῖοι ἀπεκρίναντο
πρὸς τὸν Ἰησοῦν «**Τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτεσιν
ὠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡ-
μέραις ἐγερεῖς αὐτόν**» ;

Καὶ ὅντως 16 ἔτη πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χρι-
στοῦ ἤρξατο ὁ Ἡρώδης τοῦ ἔργου, καὶ 30 ἔτη τῆς
ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ συνεποσοῦντο ἀκριβῶς εἰς 46.
Ἐπὶ τούτων στηρίζονται οἱ λόγοι τοῦ Εὐαγγελίου·

ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ ΜΕΛΙΣΣΗΣ

Ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι, ὅταν ὁ κυριὸς εἶναι κα-
λὸς, μιὰ μέλισσα ἐπισκέπτεται εἰς μίαν ἡμέραν 40—
80 ἄνθη καὶ συλλέγει 1)16 τοῦ γραμμαρίου μέλι.
Ὡστε 16 ἡμέραι πρέπει νὰ διέλθωσι διὰ νὰ συνά-
ξῃ ἐν γραμμαρίον, καὶ 50 περίπου ἔτη, διὰ νὰ συν-
άξῃ ἐν χιλιόγραμμον. Ἐπειδὴ δὲ μιὰ κυψέλη δύ-
νεται νὰ κατοικητῇ ἀπὸ 30 χιλιάδας μελίσσας, ἕξ
αὐτῶν συλλέγεται μέλι πλεόν τοῦ ἐνὸς χιλιογράμμου
καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Πόσον λοιπὸν μεγάλη εἶναι
ἡ φιλοπονία τῆς μελίσσης!

Διὰ τοῦτο ἡ Γραφὴ φέρει τὸ παράδειγμα τῆς
εἰς νοουθεσίαν τῶν ὀκνηρῶν, ἵνα ἐλέγξῃ αὐτοὺς καὶ
διδάξῃ, ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας ἡ τιμὴ καὶ ἡ πρόοδος.
«Πορεύθητι, λέγει, πρὸς τὴν μέλισσαν, ὃ ὀκνηρὲ,
καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστί, τὴν τε ἐργασίαν ὡς σε-
μνὴν ποιεῖται· ἥς τοὺς πόρους βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται
πρὸς ὑγιείαν προσφέρονται· ποθεινὴ δὲ ἐστὶ πᾶσι
καὶ ἐπίδοξος· καίπερ οὐσα τῇ ῥώμῃ ἀσθενή·, τὴν
σοφίαν τιμήσασα προήχθη» (Παροιμίαι ΣΤ', 6—8).

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι

Ἑπεύθυνος : Ἀπόστολος Ἀθ. Τζωάννης
Νικίου 15—Ἀθήναι

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

❖❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ.
ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ-
γος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«*Ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον*».
(Λουκ. Β. 34)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἶδομεν εἰς τὰ προεκτεθέντα κεφάλαια τῆς παροῦσης στήλης, ἐν ἅρᾳ συντομία, πῶς ἐδημιουργήθη ἐν τῇ Δύσει ὁ Προτεσταντισμός, ποῖαι αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ γενικαὶ δοξασαί του, ὅποιον δὲ τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον χωρίζει αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Διεπιστώθη ἐκ τῶν ἐκτεθέντων εἰς ποῖον ἀπύθμενον βάραθρον κατολισθαίνει συνεχῶς οὗτος. Ἡ τῶν πραγμάτων ἔκβασις ἀπέδειξε, δυστυχῶς, τὴν τόσον πικρὰν διὰ τοὺς αἰρετικοὺς ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν διέτύπωσεν ὁ Θεὸς Παῦλος: *«αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἀμαρτάνει, ὧν αὐτοκατακρίσις»* (Τίτ. 3,11). Ἐξστράπυσαν λοιπὸν τῆς εὐθείας οἱ Προτεστάνται, καὶ ἀμαρτάνοντες συνεχῶς διὰ τῶν βλασφημιῶν τῶν, κατήγγησαν εἰς τὰς ἀτραποὺς τῆς ἀπωλείας οἱ δύστηνοί. Στερούμενοι τοῦ κριτηρίου τῆς ἀληθείας, καὶ νομίσαντες ὅτι διὰ τῆς κοσμικῆς σοφίας εἶναι δυνατὴ ἡ εὐρεσις αὐτῆς, ἐμωράνθησαν, σκοτισθεῖσης τῆς ἀσυνέτου καρδίας αὐτῶν (Ρωμ. 1,21). Μὴ προσέχοντες δὲ εἰς τὸν δι' Ἀποκαλύψεως δοθέντα ἡμῖν λύχρον, τὸν «φαίνοντα ἐν τῷ ἀρχιερῶ τόπῳ» τῆς παρούσης ζωῆς (Β' Πέτρ. 1,19), «οὐκ οἶδασιν πῶς ὑπάγουσι» (Ἰωάν. 12,36). Καὶ ὅπως ὁ στύλος τοῦ πυρὸς ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, εἰς μὲν τοὺς Ἰουδαίους ἐγένετο παραίτιος διαβίβασεως καὶ σωτηρίας, ἐπειδὴ ἐν φόβῳ καὶ ταπεινώσει καρδίας ἐπὶ ἡλπισαν ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, εἰς δὲ τὸν ἀλαζόνα Φαραὼ καὶ τοὺς ἀκολούθους του, ὁ αὐτὸς πύρινος στύλος ἐγένετο παραίτιος συγχύσεως καὶ ἀπωλείας (Ἐξόδ. 14,20—24), οὕτω καὶ ἐν τῇ Ἐθαγγελικῇ χάριτι ὁ αὐτὸς πυρὸς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀποβίνει κατὰ τὴν διάθεσιν καὶ τὴν προαίρεσιν ἐκάστου, «ὃ μὲν ὁσμὴ ζωῆς εἰς ζωὴν, ὃ δὲ ὁσμὴ θανάτου εἰς θάνατον» (Β. Κορινθ. 2,15). Ἀποκρύπτονται τὰ οὐράνια νοήματα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοῦ οἰηματίας, «ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν» καὶ ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς «πτωχοὺς τῷ πνεύματι», εἰς τοὺς «νηπίους».

Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀκούσασα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ «πάγχουσα» στόμα τῶν Θεοκλήρων ποστόλων, οἵτινες ἴδοντες τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας αὐτῆς, ἐδιδάχθη ἐκ αὐτῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς κατανόησεως οὗτου.

«*Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν, πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες. Ψυχικὸς (σαρκινὸς) δὲ ἄνθρωπος, οὐδέχειται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μυστήρια γὰρ αὐτῷ ἔστι, καὶ οὐ δύναται γινῶναι» βοᾷ ὁ κήρυξ τῆς χάριτος, ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος (Α' Κορινθ. 2, 14—16).*

Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς διάδοχοι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ τῶν τρόπων αὐτῶν μέτοχοι. Ἐπίγειοι ἄγγελοι, Οὐράνιοι ἄνθρωποι. Ἐχόντες, ὡς «καθαροὶ τῇ καρδίᾳ» «νοῦν Χριστοῦ»,

«ἔγνωσαν» τὸν ἐν ταῖς Ἀγίαις Γραφαῖς «νοῦν τοῦ Κυρίου», «πνευματικοῖς δὲ πνευματικὰ συγκρίνοντες» ἐν τε ταῖς τοπικαῖς καὶ οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐρμηνευτικούς θησαυροὺς τῶν Γραφῶν, «οὐ κατ' ἰδίαν αὐτῶν ἐπίλυσιν» ἡρμηνευμένους ἀλλὰ «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὡς «ἔχοντες νοῦν Χριστοῦ». Ὡς εἰς ὅποιον παράδεισον τρυφῆς εἰσάγωσιν ἡμᾶς τὰ «πάγχουσα» στόματα τοῦ Λόγου, διὰ τῶν ἐρμηνευτικῶν αὐτῶν λόγων! Παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς διανυγέστατον, τὸ μέγα Μυστήριον τῆς Θεολογίας, εἰς τὸν χῶρον τοῦ ὁποῖου εἰσάγεται τις ἐν φόβῳ καὶ τρόμφῳ, ἀφοῦ λυσιμὴ πρῶτον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν του, διότι οὗτος, ὁ χῶρος, «ἅγιός ἐστι».

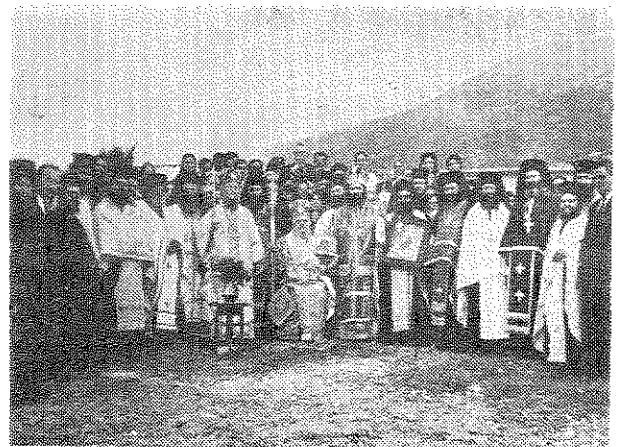
Τοιαύτη ἡ ἀγία τῆς Ὁρθοδοξίας Παρακαταθήκη, τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἐτάχθημεν φρουροὶ ἐν τῇ γενεᾷ ἡμῶν «Λύκοι βαρεῖς εἰσῆλθασαν εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Κυρίου, μὴ φειδόμενοι τοῦ Ποιμνίου» (Πράξ. 20, 29). Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπεσημάνθη ὡς στόχος βολῆς ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰρετικούς τοῦ κόσμου. Ὅσοι πιστοὶ, προσέλθετε. Προσέλθετε εἰς τὴν παρατάξιν τῶν ὁπλιτῶν τοῦ Κυρίου. Χωρὶς φανατισμὸν καὶ μισαλλοδοξίαν, ὡς ἀντιτάξωμεν ὅλοι τὰ στήθη μας εἰς τὴν ἐφοδὸν τῶν ἀντιχρίστων. Διότι κατὰ τὰς ἐσχάτας αὐτὰς ἡμέρας «πολλοὶ ψευδοπροφηταὶ ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον» (Α' Ἰωάν. 4,1). ὁ Παντοκράτωρ ὁμῶς Θεός, τοῦ Ὁποίου ἡ «Δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» θὰ σώσῃ τὸν λαόν Του ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἀντιθέων, κατὰ τρόπον θαυμαστόν. Τὸ ὑπόσχεται «Πύλαι Ἀδου οἱ κατισχύσουσι» τῆς Ἐκκλησίας του.

Τέλος

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Ἀγ. Ὁσιομαρτύρων Ἀνακίου Ἰγνατίου Ἐδουμίου (1 Μαΐου) ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Νικολάου—Παιανίας, καθ' ἣν οἱ Σεβ. Τаланτίου καὶ Διαυλείας Ἀνάκιοι ἔχον τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτήν.

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

(Μετάφρασις)

Τὸ πάθος τοῦ φθόνου εἶναι τοιοῦτον, ὥστε βλάπτει κατὰ πρῶτον αὐτὸν ἔχοντα τοῦτο. Ὁμοιάζει μὲ τὸν σκώληκα, ὅστις γεννᾶται ὑπὸ τοῦ ξύλου καὶ αὐτὸ τὸ ξύλον ἐν πρώτοις καταστρέφει· οὕτω καὶ ὁ φθόνος διαφθείρει κατ' ἀρχὰς τὴν ψυχὴν, ἣτις ἐγέννησεν αὐτὸν, καὶ εἰς ἐκείνον, ὅστις φθονεῖται οὐδεμίαν ζημίαν προξενεῖ, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θέλει συμβαίνει. Ἄς μὴ δώσωμεν προσοχὴν μόνον εἰς τὰ κακά, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπόκειται ἐν ἀρχῇ ὁ φθονούμενος, ἀλλ' ἄς ἀποβλέψωμεν καὶ εἰς τὸ τέλος, καὶ θὰ ἐννοήσωμεν τότε ὅτι ἡ κακία τῶν φθονερῶν ἀνθρώπων συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀναδείξῃ περισσότερο τὸς φθονομένους. Διότι οἱ μὲν φθονούμενοι ἔχουσι καὶ τὸν Θεὸν σύμμαχον καὶ τὴν ἄνωθεν βοήθειαν συντρέχουσιν, ὁ δὲ φθονῶν, ἔρημος τῶν ἀγαθῶν τούτων, εὐκόλως καταβάλλεται, καὶ ἐκτὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, πολιτορκοῦμενος ὑπὸ τῆς κακίας αὐτῆς εὐθύς κατατίθεται, καὶ ὡς ὑπὸ ἀφανῶν ὁδόντων σπαραττόμενος, τοιουτοτρόπως ἐξαντλούμενος καταποντίζεται. Τούτου δ' ἔχοντες γινώσκιν ἄς φεύγωμεν, παρακαλῶ, τὸ φοβερὸν πάθος, καὶ ἄς ἐξορίζωμεν πάσῃ δυνάμει τοῦτο ἐκ τῆς ψυχῆς μας. Ἐξ ὅλων τῶν κακῶν ὁ φθόνος εἶναι ὀλεθριώτερος, καὶ αὐτῆς ἡμῶν τῆς σωτηρίας πολέμιος· διότι εἶναι εὖρημα τοῦ πονηροῦ διαβόλου. Διὸ καὶ σοφός τις ἔλεγεν· «Ἐκ τοῦ διαβολικοῦ φθόνου εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ θάνατος». Τί σημαίνει τὸ ρητὸν τοῦτο; ὅτι ὁ διάβολος, τὸ πονηρὸν τοῦτο θηρίον, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ὁ πρωτόπλαστος ἔγινεν ἀθάνατος, διὰ τῆς πονηρίας του ἀποπλανήσας ἐπεισεν αὐτὸν νὰ παραβῇ τὴν ἐντολήν, καὶ διὰ τῆς παρακοῆς παρεσκεύασεν αὐτὸν νὰ ἐπισύρῃ ἐναντίον του τὴν τιμωρίαν τοῦ θανάτου. Ὁ φθόνος λοιπὸν ἐγέννησε τὴν ἀπάτην, ἡ ἀπάτη τὴν παρα-

κοήν, ἡ παρακοὴ τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο λέγει ὁ σοφὸς ὅτι προῆλθεν ὁ θάνατος εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ φθόνου τοῦ διαβόλου. Πόσον μεγάλη ἡ βλάβη τοῦ πάθους τούτου!

Ἐκείνον, ὅστις ἐτιμήθη διὰ τῆς ἀθανασίας, βλέπομεν εἰς τὸν θάνατον ὑποκείμενον. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, κινήσας τὸν ἐκ τῆς φύσεως του ἀχώριστον φθόνον, τὸν πρωτόπλαστον, ὅστις ἦτο ἀθάνατος, νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον κατώρθωσεν· ὁ δὲ κηδεμὼν καὶ φιλάνθρωπος Δεσπότης διὰ τοῦ θανάτου του πάλιν τὴν ἀθανασίαν εἰς ἡμᾶς ἔδωκε, καὶ μεγαλύτερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀπωλέσαμεν εὖρομεν· ἐκείνος τοῦ Παραδείσου ἔξω ἔρριψε, καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς οὗτος ὠδήγησεν· ἐκείνος νὰ καταδικασθῶμεν εἰς θάνατον ἔγινεν αἴτιος, καὶ οὗτος ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἀθανασίαν· ἐκείνος τῶν ἀγαθῶν τοῦ Παραδείσου ἐστέρησε καὶ οὗτος ἡτοίμασε χάριν ἡμῶν βασιλείαν οὐρανῶν. Τῷ ὄντι μεγάλη τοῦ Δεσπότης ἡμῶν ἡ σοφία, διότι τὰ ὅπλα τοῦ βασιλάνου διαβόλου, διὰ τῶν ὁποίων τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἤρπασεν, αὐτὰ ἐκεῖνα κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ νὰ πέσωσι θαυμαστῶς ἐπέτυχεν. Διότι οὐχὶ μόνον μεγαλυτέρων καλῶν ἡξιώθημεν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνον εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν ἔδωκεν εἰπῶν· «Ἴδου δέδωκα ὑμῖν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὅφρων καὶ σκορπίων». Ὅθεν ὅλα ταῦτα σκεπτόμενοι ἄς ἐξορίζωμεν ἐκ τῆς ψυχῆς μας τὸ φθόνον, καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀγάπης πρὸς τὸν συμφέρον ἡμῶν ἄς γινώμεθα κοινωνοί. Διότι τοῦτο εἶναι τὸ ἀκαταμάχητον ἡμῶν ὄπλον· τοῦτο εἶναι ἡ μεγίστη ἡμῶν περιουσία. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ ἐκ τῆς δούλης υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ Ἰσμαήλ, καίτοι νέος καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ εὕρισκόμενος καὶ ἐν μεγάλῃ πτωχείᾳ, τάχιστα ηὔξήθη καὶ ἔθνος μέγα ἐξ αὐτοῦ ἔγινεν, ἐπειδὴ, λέγει ἡ Γραφή, ὁ Θεὸς ἦτο μετὰ τοῦ παιδίου. Ὅθεν ἄς μὴ εἴμεθα, παρακαλῶ, προσηλωμένοι εἰς τὰ παρόντα τοῦ κόσμου πράγματα, ἄς λάβωμεν πόθον τῶν μελλόντων, ἄς προτιμῶμεν ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων τὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς εὐμενῇ διάθεσιν, καὶ διὰ τοῦ λαμπροῦ καὶ τοῦ ἐναρέτου ἡμῶν βίου ἄς παρασκευάζωμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας καλὴν ἀπολογίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὸν παρόντα βίον ἀνευ λύπης θὰ δυνηθῶμεν νὰ διέλθωμεν καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν θὰ ἐπιτύχωμεν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς αὔριον ἀρχεται ἡ Νηστεία τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων, τὴν ὁποίαν ἡ ἐορτολογικὴ καινοτομία ἄλλοτε περικόπτει κατὰ 13 ἡμέρας καὶ ἄλλοτε τελείως ἀπαλείφει. Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Νηστείας ἐπὶ Ἀποστολικῶν Διαταγῶν θεμελιωθείσα, καὶ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ὀλίγοι σέβονται καὶ τηροῦσιν, εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενῶς ἐπ' αὐτῆς.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Πατρὸς Μεσημερίου Ἱεροεργούντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ

Ἐν Ταβέννῃ ἐστὶ Μοναστήριον γυναικῶν ὥσει τετρακοσίων. Ἐν τῷ ὁποίῳ παρθένος τις ἦν διὰ τὸν Χριστὸν ὑποκρινομένη μωρίαν, ὀνόματι Ἰσιδώρα, ταπεινοῦσα ἑαυτὴν καὶ κατευτελίζουσα. Ταύτην ἐπὶ τοσοῦτον ἐβδελύξαντο πᾶσαι αἱ ἀδελφαί, ὥς μηδὲ συνεσθίειν αὐτῇ καὶ τοῦτο μετὰ χαρᾶς ἐδέξατο. Ἦν γὰρ ἡ ἀρετὴ αὐτῆς ἐν τῷ Μοναστηρίῳ λίαν ὠφέλιμος πᾶσαν γὰρ ἐποίει ὑπηρεσίαν, πάσαις (ταῖς ἀδελφαῖς) ὥς δούλῃ ὑπακούουσα εἰς πᾶσαν χρείαν αὐτῶν, καὶ μετὰ προαίτητος πάσης δουλεύουσα αὐταῖς. καὶ ἦτο ὁ σπόγγος τῆς ἀδελφότητος, καθὼς ὁ Κύριος ἔφη· «ὁ θέλων εἶναι μέγας ἔστω πάντων δούλος» καί, εἰ τις δοκεῖ σοφός εἶναι, μωρὸς γενέσθω» (διὰ τὸν Χριστόν). Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων κουκούλια ἔχουσιν ἐπὶ κεφαλῆς, αὕτη θάκος ἀναθήσασα τὴν κεφαλὴν (μὲ κουρέλι σκεπάσασα) οὕτως ἐποίει πᾶσαν ὑπηρεσίαν. Οὐδεμία δὲ τῶν τετρακοσίων εἶδε ποτὲ ἐσθίουσαν αὐτὴν (ἐν τῇ τραπέζῃ ἀλλὰ τὰς ψυχὰς σπογγολογούσα τῶν τραπέζων, καὶ τὰς χύτρας περιπλύνουσα. τοῦτοις ἠοκεῖτο. Μηδέποτε ὁ ποδησαμένη (ἦτο γυμνόπους), οὐχ ὕβρισε τινὰ ποτὲ, οὐκ ἐγόγγυσεν, οὐκ ἐλάλησε· μικρὸν ἢ μέγα ῥῆμα, καίπερ ὕβριζομένη καὶ κονδυλιζομένη (τυπτομένη), καὶ κατάρας δεχομένη. Περὶ ταύτης τῆς ὁσιωτάτης, τῷ Ἀγίῳ Πιτηροῦν, παρέστη ἄγγελος, ἀνδρὶ δοκιμωτάτῳ καὶ ἐναρέτῳ ἀναχωρητῇ, καὶ λέγει αὐτῷ. Διατί μέγα φρονεῖς ἐπὶ τοῖς κατορθώμασί σου, ὥς εὐλαβῆς καὶ ἐν τοιούτῳ καθεζόμενος τόπῳ; θέλεις ἰδεῖν εὐλαβετέραν σου γυναῖκα; ἀπελθε εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ γυναικεῖον τῶν Ταβεννησιωτῶν, καὶ εὐρήσεις ἐκεῖ μίαν διάδημα (στέμμα) ἔχουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐκείνη σου ἀμείνων (ἀνωτέρα) ἐστὶ...

Ἀναστὰς οὖν ὁ Μέγας Πιτηροῦν ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ταβέννῃ καὶ παρεκάλει τοὺς διδασκάλους (τοῦ ἀνδρικοῦ Μοναστηρίου, ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ γυναικεῖον, ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς τῆς εἰσόδου παντὸς ἀνδρὸς εἰς αὐτὸ) διωβῆναι εἰς τὸ μοναστήριον τῶν γυναικῶν. Ὡς ἐντιμον τῶν πατέρων ὄντα, καὶ ἐν ἀσκήσει γηράσαντα, θαρροῦντες εἰσήγαγον αὐτόν, διαπεράσαντες τὸν ποταμόν. Καὶ μετὰ τὸ εὐξασθαι αὐτοῦ, ἐπεζήτησεν ὁ Μέγας πᾶσας τὰς παρθένους ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον.

Πασῶν οὖν ἔλθουσιν ἐν τῷ μέσῳ, ἐκείνη (ἡ Ἰσιδώρα) οὐ παρφαίνεται. Λέγει αὐταῖς ὁ Μέγας· φέρετέ μοι πάσας τῶν δὲ λεγουσῶν πάρεσμεν (εἵμεθα παρούσαι) πᾶσαι, λέγει αὐταῖς· λείπει μία, τὴν ὁποίαν ἔδειξέ μοι ἄγγελος· λέγουσιν αὐτῷ· μίαν ἔχομεν ἐν τῷ μαγερίῳ σαλήν· λέγει ὁ Μέγας· ἀγάγετε (φέρετε) ἀκακίην· ἡ δὲ οὐχ ὑπῆκ' ὕσεν, αἰσθανομένη τὴν αἰτίαν· (ἴσως καὶ ἀπεαλύνθη αὐτῇ). Σύρουσαι οὖν αὐτὴν μετὰ βίας, ἄγουσαι καὶ λέγουσαι· ὁ Ἅγιος Πιτηροῦν ἰδεῖν σε θέλει· (ἦν γὰρ ὀνομιστὸς οὗτος). Ἀχθείσης οὖν, ἐθεάσατο ὁ μέγας τὸ πρόσωπον αὐτῆς, καὶ τὸ εὐάκος τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ πεσὼν ἐπὶ τοῦ πόδας αὐτῆς, λέγει αὐτῇ· εὐλόγησον Ἀμμὰ (μῆτερ)· πεσοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔλεγε, σὺ με εὐλόγησον, κύριέ μου, Πάτερ. Ἰδοῦσαι δὲ τοῦτο πᾶσαι

(αἱ ἄλλαι ἀδελφαί) ἐξέστησαν, καὶ λέγουσιν αὐτῷ. Πάτερ, μὴ πάσχε ὕβριν (μὴ ἐξευτελίζεσαι), σαλὴ γὰρ ἐστὶ· λέγει αὐταῖς· πᾶσαι· ὁ ἅγιος, ὑμεῖς ἐστὲ σαλαί· αὕτη δὲ καὶ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ ἀμείνων (ἀνωτέρα) οὐσα, πνευματικὴ μήτηρ ἐστὶ, καὶ εὐχομαι σὺν αὐτῇ ἅξιος εὐρεθῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ταῦτα ἀκούσασα (αἱ μοναχαί) προσέπεσον αὐτῷ πᾶσαι κλαίονσαι καὶ ἐξομολογούμεναι πῶς διαφόρως τὴν ἁγίαν ταύτην ἐλύπουν. Καὶ ἡ μὲν ἔλεγεν, ἐγὼ ταύτην αἰ ἐχλεύεζον... καὶ ἄλλη· ἐγὼ τοῦ πίνακος τὸ ἀπόπλυμα πολλάκις ἐπάνω αὐτῆς κατέχφα... καὶ πᾶσαι διαφόρους ὕβρεις ἀπήγγειλαν πεποιημέναι αὐτήν. Δεξάμενος οὖν τὴν ἐξομολόγησιν αὐτῶν ὁ Ἅγιος Πιτηροῦν, καὶ εὐξάμενος ὑπὲρ αὐτῶν ἐξῆλθεν Ἐκείνη δὲ μετ' ὀλίγα· ἡμέρας, ὑπὸ πασῶν τιμωμένη, μὴ ἐνεγκοῦσα τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τὴν παρὰ πίσιν; τῇ; ἀδελφότητος, λάθρα (κρυφίως) ἐξῆλθε τοῦ Μοναστηρίου, καὶ πρὸς ἀπῆλθεν, ἡ ποῦ ἐτελεύτησεν, οὐδεὶς ἔγνω. (Εὐεργ. Βιβλ. Β'. ὑπόθ. Α'.)

Ο Ο.Δ.Ε.Π.

Συγκλονιστικὸν σκάνδαλον ἐξεργάγη μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀπορρήτου περὶ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἐκθέσεως τοῦ Σ. Ὀργολίδος Χρυσοστόμου. Ἡ ἀσυνειδησία ὀρισμένων ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Μεταφέροντες ἐνταῦθα ὀλίγας γραμμάς ἐκ τῆς ἐκθέσεως «Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀντιλαμβάνεται εἰς, ὅστις μὲ ἐνδιαφέρουν καὶ ἀνωτερότητα θὰ ζήσῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸ κτίριον τῆς ὁδοῦ Κορνάρου 4, εἶναι ὅτι ὁ ὀργανισμὸς οὗτος ἔχει κατὰ τρόπον ἐξοργιστικὸν ἐξέλθῃ τοῦ προορισμοῦ του, μὴ ἀνταποκρινόμενος, εἰ μὴ σκισμῶδες καὶ ἀναιμικῶς εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας... ὀργιον διορισμῶν παρατηρεῖται εἰς τὸν ὀργανισμόν αὐτόν, ὥστε 80 καὶ πλέον ὑπάλληλοι, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων 40 τακτικῶν τοιούτων, νὰ ἔχουν διορισθῇ ἐπὶ συμβάσει. ., τινὲς τῶν ὁποίων ἔχουν μισθοὺς ὑπουργικούς. Ψιθυρίζεται δὲ ὅτι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐμφανίζονται μόνον εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς διὰ νὰ λάβουν τὸν μισθόν των»! («Ἐλευθερία» 12-5-63) Καὶ μόνον αὐτά; τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ ἀνέγερσιν κτιρίων, καὶ εἰς τὰς ἐνοικιάσεις αὐτῶν. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ παρουσία τὴν ὁποίαν ἐξεποίησεν ὁ Ο.Δ.Ε.Π., συνίστατο ἐξ ἀφιερωμάτων πρὸς τὸν Θεὸν εὐλαβῶν χριστιανῶν.

Καὶ ἂν ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σάπφειρα πωλήσαντες κτήμα ἰδικόν των, τὸ προῖόν τοῦ ὁποίου ὑπεσχέθησαν, ὅτι θὰ τὸ ἀφιερῶσουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ «ἐνοσφίσαντο ἀπὸ τῆς τιμῆς» μέρος τι, καταδικάσθησαν ἀπὸ τὸν Ἀπ. Πέτρον εἰς θάνατον (Πράξ. 5, 1—11), πόσων θανάτων εἶναι ἅξιοι ἐκεῖνοι, οὔτινες τὰ πρὸς τὸν Θεὸν ἀφιερῶματα ἄλλων διαχειρίζονται κατὰ τρόπον ἱεροσύλον;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἐγκατασταθεὶς ὁ θεῖος Γρηγόριος εἰς Ἀθήνας καὶ κανονίσας τὰ τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἀξιούται μετ' ὀλίγον ἐκτάκτου καὶ ἀπροσδοκίτου εὐτυχήματος. Ἐνῷ οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας μετέβαινεν εἰς Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, ὁ φίλος αὐτοῦ Βασίλειος διηρθύνετο πρὸς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν, ὅπου τότε διέπρεπεν ὁ Ἀντιοχεὺς σοφιστὴς Λιβάνιος, ὁ βραδύτερον διδάσκαλος χρηματίσας καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἐκ Κων/πόλεως εἶτα ὁ Βασίλειος διευθύνεται εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ὅπως ἀνελπίστως συνήντησε τὸν Γρηγόριον· ἡ τοιαύτη ἀπροσδόγητος συνάντησις τῶν δύο ἰσαδελφῶν φίλων ἐνέπλησεν ἀναμφιβόλως ἀμφοτέρους ἀπεριγράφτου χαρᾶς. Δύο φίλοι φλεγόμενοι ἀπὸ τὴν δίψαν τῆς ἀνωτέρας παιδείας, μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος τῶν εὐρισκόμενοι, καὶ μὲ σύνδεσμον ἐγκάρδιον ἠνωμένοι ἀλληλοενισχύοντα καὶ ἀλληλοενθαρρύνοντα εἰς τὴν κοινὴν ἀγωνιστικὴν προσπάθειαν, ἥτις τοὺς διακρίνει. Ὁ ἱερὸς Γρηγόριος χαριέστατα περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις τῆς πρώτης μετὰ τοῦ Βασιλείου συναντήσεως ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἐπιταφίῳ. **«Ἐντεῦθεν δέ, λέγει, ἐπὶ τὸ τῶν λόγων ἔδαφος τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πέμπεται καὶ τῆς καλῆς περὶ τὴν παιδευσιν ἀπλησίας, Ἀθήνας τὰς χρυσᾶς ὄντως ἐμοὶ καὶ τῶν καλῶν προξένους εἶπερ τι νί. Ἐκεῖναι γάρ μοι τὸν ἐνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελεώτερον οὐδὲ πρὶν ἀγνωσόμενον, καὶ λόγους ἐπιζητῶν εὐδαιμονίαν ἐκομισάμην... Εἶχον ἡμᾶς Ἀθηναὶ καθάπερ τι ρεῦμα ποιάμιον ἀπὸ μιᾶς σχισθῆναις πηγῆς τῆς Πατρίδος εἰς διάφορον ὑπερορίαν κατ' ἑρῶτα παιδεύσεως, καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ συνελθόντας, ὥσπερ ἀπὸ συνδήματος οὕτω Θεοῦ κινήσαντος».** Χαριέστατα ἐπίσης ἐν συνεχείᾳ ἀφηγεῖται τὴν ὄντως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βασιλείου ἀδελφικὴν ἐκείνην πνευματικὴν συμβίωσιν, ἥς τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν διέσωζε μέχρι γήρατος. **«Μία γὰρ ἀμφοτέρους ἐδόκει ψυχὴ δύο σώματα φέρουσα».**

Ἐν Ἀθήναις οἱ δύο ἰσαδελφοὶ φίλοι διήκουσαν

Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἦρchiσε τὰς μετὰ τῶν Καθολικῶν ἐπισήμους ἐπαφὰς του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος, κατόπιν ὁδηγίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου· «εἰκάζεται δὲ ὅτι θὰ συζητήσουν πιθανώτατα τὸ θέμα τῆς ἐνδεχομένης ἐκπροσωπήσεως τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ πού θὰ ἀρχίσῃ τὸν Σεπτέμβριον» «Καθημερινή» (22—5). Αἱ ἀπέναντι τῆς ὀρθοδοξίας διαθέσεις τοῦ Βατικανοῦ μᾶς εἶναι γνωσταί, ἐκ πλείστων ἀπὸ τοῦ σχίσματος καὶ ἐντεῦθεν τεκμηρίων. Εἴμεθα δὲ πεπεισμένοι ὅτι παραμένουν ἀμετάβλητοι αἱ ἐπιδιώξεις αὐτῶν· μόνον οἱ τρόποι ἀλλάσσουν, κατὰ τὸ «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα». Παρακολουθοῦμεν τὰς ἐρωτοτροπίας τῶν «φιλενατικών» φρυκτωροῦντες ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς ἀκαταλύτου Ὀρθοδοξίας.

σειρὰν ἀνωτέρων μαθημάτων ρητορικῆς, ποιήσεως, φιλοσοφίας πρακτικῆς καὶ θεωρητικῆς, ἀστρονομίας, γεωμετρίας, ἀριθμητικῆς καὶ αὐτῆς τῆς ἱατρικῆς, ἥτις ἰδίᾳ διὰ τὸν Βασίλειον ἐχρησίμευσε πρὸς θεραπείαν τοῦ καχεκτικοῦ σωματικοῦ ὁργανισμοῦ του καὶ διὰ τὴν ἰδρυσιν ὑπ' αὐτοῦ διασήμεου νοσοκομείου.

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ φοιτητικῷ σταδίῳ ἑτέρα τυχαία σύμπτωσις ἤγαγε τοὺς δύο φίλους εἰς συνάντησιν μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου καὶ ἀποστάτου ἐπονομασθέντος διὰ τὴν ἀρνησιν τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, εἰς ἣν οὗτος γενόμενος αὐτοκράτωρ περιέπεσεν. Οὗτος ἀνεψιὸς ὢν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐξ ἑτεροθαλοῦς ἀδελφοῦ, μόλις διεσώθη ἀπὸ τῆς γενικῆς σφαγῆς τῶν ἰδίων συγγενῶν ὑπὸ τοῦ μικροῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, καὶ κατὰ Μαῖον τοῦ β' ἔρχεται εἰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ τὸν περιεστοίχισαν οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καὶ οἱ δεισιδαίμονες λόγιοι καὶ φιλόσοφοι, οἵτινες τοῦ ἐνέπνευσαν τὸ μῖσος πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτοῦ, διαβεβαιώσαντες αὐτὸν ὅτι τὰ δεινοπαθήματα αὐτοῦ ὀφείλονται εἰς τὴν νέαν τοῦ Ἑσταιρωμένου θρησκείαν, ἐκ τῆς ὁποίας πολλὰ κακὰ ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ἡ πατρίς αὐτοῦ θρησκεία ὑπέστη, καὶ ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ προοιωνίζεται ἡ σωτηρία καὶ ἡ παλινόρθωσις.

(Συνεχίζεται)

"ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΔΕΣ,"

Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας ὅτι εἰς τὸν Λαγκαδᾶν τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ εἰς τι χωρίον τῶν Σερρῶν κατὰ τὴν 21ην Μαΐου ὠρισμένοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κτετλημένοι ἀπὸ μανιώδη ἔκστασιν, περιπατοῦσιν ἐπὶ ὥρας γυμνόποδες ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνημμένων, παρῶνσι χιλιάδων θεατῶν, ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἵτινες μετ' ἐκπλήξεως παρακολουθοῦν τὸ «θαῦμα». Ἐφ' ἑτέρῳ τις, χαρακτηρίσας τὸ ἔθιμον τοῦτο ὡς ὑπόλειμμα εἰδωλολατρίας, ἐπετέθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ κατὰ τῶν «ἀναστενάρηδων» καὶ ἐδημιουργήθη ἀναταραχὴ τις. Ἡμεῖς ἀναδιφῶντες τὴν τε Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἐκκλησιᾶς Ἱστορίαν, σὺν δαμοῦ εὐρίσκομεν γενόμενον παρόμοιον τι τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Θεῆς Χάριτος θαῦμα. Τοῦναντίον εἰς τοιαύτας ἀναφερομένας περιπτώσεις εἶναι ἀποδεδειγμένο· ὅτι ἐνέργει ὁ Διὰ βολος. Καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸν β' ὄν τοῦ Ἀγίου Λέοντος Ἐπισκόπου Κατάνης (20 Φεβρ.) ἀναγράφεται ὅτι μάγος τις καλούμενος Ἡλιόδωρος ἐξέπλητε τοὺς πάντας μὲ τὰ τερατουργήματά του, ἕως οὗτου μετὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν δῆσας αὐτὸν ὁ ἅγιος Λέων διὰ τοῦ ὁμοφροῦ του, εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πυράν, ἀμέσως δὲ ὁ μὲν Ἡλιόδωρος ἐκάη, τοῦ δὲ ἁγίου οὔτε θρίξ ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἐθίγη ὑπὸ τοῦ πυρός. Ἀσπροσέχουν λοιπὸν οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἄς μὴ συμμετέχουν εἰς τοιαύτας εἰδωλολατρικὰς ἐορτάς.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι ὁργανισμὸς ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἡ περιουσία του εἶναι κατοχυρωμένη νομικῶς. Εἶναι ὑπὸ τὸν συνεχῆ ἔλεγχον τοῦ ἐκλεκτοῦ ἑλεγκτοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐποπτείαν τοῦ Κράτους, καὶ τῆς Ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Δι' αὐτοῦ βοηθοῦνται πολλοὶ δυστυχεῖς ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἐξ αὐτοῦ λαμβάνουν μηνιαῖον βοήθημα οἱ σιερούμενοι κοινωνικῆς τιнос προνοίας ἀπόμαχοι γέροντες κληρικοὶ ἡμῶν. Διὰ τῶν ἐσόδων αὐτοῦ ἀντεπεξέρχεται ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία πρὸς τὰ πολλαπλὰ ἐξόδα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ποιοῦμεθα θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς πάντας τοὺς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀδελφούς, τοὺς ἐκτιμώντας τὸ σωτήριον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν κίνημα ἡμῶν, ὅπως ἔλθωσιν ἀρωγοὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ Γ. Φ. Ταμεῖου, διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἡ καλλιτέρα τοποθέτησις τῶν πλεονασμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσφαλεσιτέρα διάθεσις περιουσιακοῦ τιнос στοιχείου εἶναι ἡ εἰς τὸ Γ. Φ. Ταμεῖον διάθεσις αὐτῶν.

Ταῦτα δὲ ἐξ ἀφορμῆς τῶν πολλαπλῶν περιπτώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας εὐλαβεῖς ἀδελφοὶ διαθέτουν περιουσίας ὁλοκληρῶς εἰς ἰδιώτας, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν οἰκοδομοῦν ἰδιωτικοὺς ναοὺς, ὧν τὰ ἔσοδα νοσφίζονται οἱ ἴδιοι ἐξασκοῦντες τὸ ἱερόσυλον ἐμπόριον τῆς εὐσεβείας, ἐπὶ ἀπωλείᾳ τῶν ψυχῶν αὐτῶν, ἄλλοι δὲ ὡς μὴ ἔχοντες ἔρεισμά τι νομικὸν διὰ τὴν εἰς τοὺς ἐπιγόνους μεταβίβασιν τῶν οὕτω δημιουργουμένων περιουσιῶν των, διαθέτουν αὐτὰς πολλακίς ἢ εἰς συγγενεῖς των ἀσεβεῖς, ἢ εἰς ὁργανισμοὺς ἐχθρικῶς πρὸς ἡμᾶς διακειμένους. Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν διαθέσεων.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Θλιβερά ἡ ἐν Αὐστραλίᾳ κατάστασις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Οἱ ἀπόδημοι ἀδελφοὶ μας εὐρίσκονται διηρημένοι. Εἶναι ἀνυπολόγιστος ἡ ἐκ τῆς διαιρέσεως ζημία ἀπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ Ἐθνικῆς πλ. υφῆς. Δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς τὰς αἰτίας τοῦ σχίσματος, καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ. Εὐχόμεθα διαπύρως ὁ Θεὸς τῆς Εἰρήνης νὰ ἐνώσῃ τὰ διεστώτα ἐν τῇ Ἀληθείᾳ, πρὸς δόξαν τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας του.

Ἀπὸ τὰ Ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Δημητρίου Καβάλας τελεσθέντα τὴν Κυριακὴν 29 Ἀπριλίου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου, χρηματίσαντος κατὰ τὸ 1946 καὶ ἐφημερίῳ αὐτοῦ. Ὁ Σεβ. μετὰ τοῦ Ἱ. Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ ἔξω τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ ψάλλον τὸ «Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν».

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κατὰ πληροφωρίαν τοῦ ἡμερησίου τύπου (Ἀθηναϊκὴ 22—5 καὶ «Βῆμα» 23—5) ἐπετροπὴ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἐν Ἀθήναις σύγκλησις παγκοσμίου συνεδρίου τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» ἢ Χιλιαστῶν. Ἡ εἶδησις αὕτη προξενεῖ κατάπληξιν εἰς πάντα τοὺς Ἕλληνας Ὁρθοδόξους, γνωστοῦ ὄντος ὅτι οἱ αὐτοτιτλοφορούμενοι «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» εἶναι αὐτόχρημα ἀντίχριστοι, ὥς διαστrophεῖς τῶν Γραφῶν, καὶ ἀρνηταὶ τῶν θεμελιωδεστέρων δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀνατροπεῖς τῆς Πολιτείας. Πολλὰ κατ' αὐτῶν καταδικαστὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων χαρακτηρίζουν τὴν καταχθόνιον Σιωνιστικὴν ὁργάνωσιν των ὡς ἀκολοθισαίαν παγκόσμιον ὁργανισμόν, διαθέτοντα ἀπειρα χρηματικὰ μέσα, καὶ δρῶντα ὑπόβλητος διὰ τὴν ἰδρυσιν Παγκοσμίου Θεοκρατικοῦ Ἰουδαϊκοῦ βασιλείου, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θεωρεῖται θρησκεία προστατευομένη ὑπὸ τοῦ Συντάγματος».

Εἰς τὴν ἀπόρασιν τῆς ταύτης ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἐνδεχομένην ἀντίδρασιν τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας. Τοιαῦτα ἀντικατολογία προβάλλονται ὑπ' αὐτῆς, μόνον εἰς τὴν περὶ πτωσιν τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν»... Οὕτως ἐρμηνεύεται ἡ λέξις «πολιτικὴ»...

ΟΙ ΟΥΝΙΤΑΙ

Δείγμα τῶν ἀπέναντι τῆς Ὁρθοδόξου διαθέσεων τοῦ Βατικανοῦ εἶναι, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ἡ ὑπαρξιν τῶν «Οὐνιτῶν», τῶν προβατοσχημῶν αὐτῶν λύων, οἵτινες προσπαθοῦν νὰ προσηλυτίσουν τοὺς Ὁρθοδόξους εἰς τὸν Παπισμὸν μετὸν γνωστὸν ὑπουλον τρόπον. Παρ' ὅλα ταῦτα, τὰ ἐπιτεύγματα των εἶναι ἐλάχιστα. Διότι, χάρις εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν τῶν Ὁρθοδόξων ὁργανώσεων, ἐπισημαίνονται οἱ ἐξ αὐτῶν κίνδυνοι, καὶ προφυλάσσεται τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀπὸ τῆς λύμης αὐτῶν.